

očaranja trudne oči. Ženi, ki je v svoji prvi dobi mariborske drame resnično ustvarila mnogo lepega, bodi v tej kroniki postavljen skromen spomin.

M. Š n u d e r l.

Nagrade Francoske Akademije za l. 1929. — Nagrado Jean-Reynaud je prejel odlični starinoslovec Stéphane Gsell, ki se je proslavil po številnih arheoloških spisih, osobito pa s «Staro zgodovino severne Afrike» v 8 snopičih. Monumentalno delo prihaja vprav za stoletnico francoske Alžirije. Gobertovo nagrado pa je visoki zbor prisodil R. P i n o n u za «Zgodovino francoske diplomacije», del velike Honotauxove «Histoire nationale de la France». Vneti potovalec je prehodil zanjo dosti sveta, zlasti pa križaril po Balkanu, kjer leži «vozel tolikerih sodobnih vprašanj». V sličnem duhu je pisal odlikovanec F. C. R o u x svojo knjigo «Trois ambassades». Kot poslanik v Londonu, Bernu in Berlinu razkriva zakulisne dogodke tik pred svetovnim požarom. Slikovit, dokumentiran spis za 2. polovico 16. stol. je dal na svetlo M a r i é j o l s svojo «Reine Margot». Zgodovino protestantstva v 16. stol. je nanizal Armand G a r n i e r okoli svojega Agrippa d'Aubigné. Velika nagrada za slovstvo je pripadla H. M a s s i s u, čigar naslovi za takšno priznanje so ostro pisane kritike «Jugements», čuvstvena «Vie d'Ernest Psychari» in sedaj filozofska «Défense de l'Occident», ki opozarja na istočno opasnost. Da preidem na roman. V prvi vrsti stoji André D e m a i s o n s samoniklo zbirko «Livre des bêtes qu'on appelle sauvages». Kot ubožen dvajsetletnik je pričel svoje pustolovščine po Senegalu, opravljal toliko poklicev kot Gorkij ali Istrati, se korenito naučil mnogih zamorskih jezikov in na lovih opazoval zveri, ki jih mojstrski prikazuje. E. M a g n e je odnesel prix Broquette-Gonin za celo vrsto literarnih portretov iz 17. stoletja, ki so gradivo za njegovo velikopotezno «Histoire générale des moeurs au 17e siècle». Kritik, romancier, pesnik, La Fontaine-ov tekmelec Franc N o h a i n, čigar poslednja publikacija «Art de vivre» spada bolj med spominsko književnost, je dobil Néejevo ustanovo. Vitetova pa je šla plodovitemu znanstvenemu in mladinskemu piscu, Andreju L i c h t e n b e r g e r u. Prvič se je podelila nagrada E. Faguet, in sicer znamenitemu univerzitarcu A. D u p o u y j u. Gospa H. C e l a r i é je pod naslovom «Epopée marocaine» podala umotvor prvega reda, popisujoč junake ob Abd-el-Krimovi vstaji v Maroku... Nagrade za širjenje francoskega jezika so vnovič priznane usmiljenkam in misijonarjem. Eden njih, Aupiais, je v Dahomeyju osnoval obzornik «la Reconnaissance africaine», ki ga zdaj urejajo ter polnijo zgolj domačini, nabirajoč ustno literaturo med svojimi rojaki. Izmed inozemcev naj se omeni švedski diplomat, grof Ehrensvar, zaradi vzornih razprav o najboljših francoskih pisateljih in za uspele prevode sodobnih pesnikov. Ako pa se je jury zavzel za Moissenetovo «Prononciation du latin», ga je očitno bolj vodil konservativni nego znanstveni duh. Med pesniki naj se omeni Jean de La Ville de Mirmont (prix Davaine), ki je že 1914. padel na bojišču in mu je mati sedaj zbrala pesmi in povesti. Pred literarnim sodiščem so dosegli odobravanje med številnimi drugimi še J. D e l a m a i n («Pourquoi les oiseaux chantent»), Doutrepont in Abbé Calvet za literarnozgodovinske novosti, A. Viatte («Sources occultes du romantisme»), Pourrat («Spiritualité chrétienne»), gdčna De la Gorce za životopis Hughja Bensona, general Niessel za «Maîtrise de l'air». Da ne pozabim mladinske literature: gdčna L e n o t r e, hči znanega pripovednika, je odkopala čarobni «Trésor de Romilly», gospa Marguerite Reynier pa nam predstavlja «les Petits paysans d'autrefois». A. D.

Urednikov «imprimatur» dne 26. januarja 1930.